Дорогі друзі, шановні невтомники шукання правди, справжньої Правди

Як можна писати Вам про ті страхіття “33-й: голод” коли серце холоне від найменшого спогаду про ті роки. В той 1933 рік, мені було 15 років. Про одяг, як зараз, я не думав. Головне було в мене - хоч раз наїстись досхочу і тоді б я - і хату перескочив - так думалось мені молодому.

Та було не так.

5-го січня 1933 року заїхала до двору буксирна бригада “Чорна мітла”. При детальному обшуку виявила в хаті і на горищі “ворочок” квасолі і кілограм 4 маку. То бідна моя мати ховала “про чорний день.”Боже мій, якби я зараз міг сказати їй, що зараз такого немає і ніколи більше не буде.

Та цим все не закінчилось. Мене, учня 7 класу, матір і батька видворили з хати. А морози в ту зиму доходили до - 30° і більше.

Приютив мене бідний, але добрий сусід хат через п’ять по вулиці Хома Микитенко. А де ж ночують бідні батько і мати? В голові моїй дитячій постало питання: за що таке катування? Адже батько з матір’ю мали всього 2,5 га землі. Це ж не “куркульська норма”. А тоді взнав, що не куркуль мій батько, а “підкуркульник”.

В голоді і холоді почали пухнути ноги зразу в батька, потім в матері, а тоді аж в мене. Пересуваєш ноги, а сам собі не віриш: чому вони не слухаються, чому вони ніби в битих вальонках.

Не знаю, як я зумів, але написав листа у місто Київ на ім'я Г. У. Петровського про незаконні дії місцевих властей, а власті були самі неавторитетні, грубі, неграмотні, п’яні, самодури. Ралко, Сокира, Гуща і інші.

Весною 1933 року, чудом вижившi з мертвих, діти були вселені в хати, де ще лишалась одна чи дві живих істоти. Цих дітей назвали патрановані. Серед них Костюки, Ралки, Вовки, Микитенки, Литовченки та інші.

Села Бобровицького та бувшого Ново-басанського районів / Вороньки, Веприк, Козацьке, Щаснівка, Білоцерківці і інші доріг не мали. Вони поросли щільним бур’яном, а серед нього “вовчі стежки.”

Не знаю, хто вивішував чорні прапори - ганчірки на хатах, повністю вимерших людей. Панував страшний сум і жах. Люди сприйняли тваринячі почуття: мати приносить у мішку до загальної ями напівмертве дитя, витрушує у яму, а з мішком повертається додому. Копачам таких ям давали по 1 кг хліба за виконану роботу. Про 33-й можна писати багато й багато, але хватить і цього, що я негадано пережив його в свої 15 років.

Чернігівська обл.
Бобровицький р-н.
с. Марківці.
М. Галабурдов.
Ветеран В.В. Війни і праці.

12. XII. 88 р.